

CÍVIS PORTA

$\frac{1}{2023}$

IMPRESSZUM

Helytörténelmi online folyóirat

Kiadó: Balogh Tamás Zoltán – Debrecen

Felelős szerkesztők: Balogh László és Dr. Horváth Péter

Szerkesztőségi elérhetőségek

Web: <http://www.civisporta.hu>

E-mail: civisporta@gmail.com

A CIVISPORTA online folyóirat szerkesztősége fenntart minden, a weblap és a folyóirat bármely részének, bármilyen módszerrel, technikával történő másolásával és terjesztésével kapcsolatos jogot.

Borító:

https://ingyen-hatterkep.hu/hatterkepek_nagyfelbontasu/konyv-lapok-hatterkep-47058.jpg

ISSN 2560-015X

A Tisztelt Író és Olvasó Közösséghez!

Nehéz év áll a hátunk mögött. Háború, infláció, miegymás... De nem panaszkodni jöttünk, mert egy új tehetséget mutatunk meg, aki a száraz jogszabályok világában él, ez a hivatása, ám de a könyvek világába repíti magát szabadidejében. Sőt, kipróbálta magát, saját „karcolatai” születtek az elmúlt években, sokszor önmaga ihletéssel, többször fikciók világában élnek a szereplői. Ami viszont fontos, hogy mindezt egy jó adag, sokszor keserédes humorral fűszerezi, amivel csak jobban belopja magát az olvasó szívébe.

Pozsonyi Éva hobbi-írónak vallja magát, de véleményünk szerint többre lenne képes, ha komolyan gondolná a publicitást. Ehhez mi most teret nyújtunk és reméljük, hogy nemsokára új Évi-sztorikat olvashatunk. Bridget Jones és a „200 első randi” világából ismert Molnár Luca történetekből összegyűrt világa nem is annyira távoli, szinte súrolja a valódi énünk határát.

Vagy sem? Ezt döntse el mindenki magában.

Illusztrációként megpróbáltunk az internet táguló világából hangulatában az írásaihoz illő képeket találni, amelyekkel ezáltal is igyekeztünk színesíteni új kötetünket.

Reméljük, hogy ezt a kiadványt is örömmel forgatják majd a Cívisporta eddigi és új olvasói.

A Szerkesztőség

A Szervezeti Kultúra Napja

Reggel korán felébredtem, már az ébresztő megszólalása előtt. Egy kis izgatottsággal készülődtem a munkába. Ma lesz a Szervezeti Kultúra Napja. Minden évben tavasszal tartják a megújulás jegyében. Mindannyian szeretjük ezt az alkalmat. Nem kell dolgozni, finom sütitket és minőségi kávét szolgálnak fel az ünnepség alatt. Összekovácsolja a társaságot egy ilyen esemény.

A fehér balerina cipőt akartam felvenni, de este esett egy kis eső, és elég sárosak az utak. A feketét választom. A szokásosnál elegánsabban öltözünk fel ezen a napon. Sminkeltem és fodrászhoz is mentem, ezt mindenki így csinálja, nem én lihegem túl. A bejáratú ajtó előtt még megállok egy kicsit, a tükörben végig nézek a ruhámon, kisimítok egy ráncot, veszek néhány mély levegőt és elindulok.

Ilyenkor szokták kiosztani az év dolgozóinak járó díjakat is. Minden évben van pár új és érdekes kategória, például a legtöbb túlóra, a legjobb informátor, a legelhivatottabb dolgozó díjai. Ez általában nagyon szórakoztató, most is kíváncsian várjuk, hogy idén milyen tulajdonságot emelnek ki, ami díjat érdemel. Nagyon szeretnék egyszer én is nyerni egy ilyen elismerést. Nagyon szeretem a Vállalatot és minden nap megtiszteltetésnek érzem, hogy itt dolgozok. Próbálok fejlődni és a Vállalat hasznára lenni. De természetesen nem vagyok még esélyes erre. Nem akarok mohó lenni, hiszen az nem szolgálja a Vállalat érdekeit. Általában az idősebb, több éve itt dolgozó kollégák munkáját ismerik el ebben a formában. Én még csak 3 éve vagyok itt. Szinte vendégnek érzem magam egyelőre. De egy napon szeretnék az év dolgozója lenni. Anyám annyira büszke lenne rám.

Az ünnepség kellemesen telik, az előadások közti szünetekben csillogó szemekkel beszélget mindenki mindenkivel. Már persze úgy értem, hogy mi normálisak egymással. Az *olyanok* nem vesznek részt ebben sem.

Már az utolsó szünet van a mai napon a nagy finálé, a lényeg előtt. Egyre izgatottabb vagyok, hiszen újra átélhetem ezt a csodálatos élményt. Kiszaladok a mosdóba, hogy megigazítsam a sminkem. Az egyik mosdófülkéből szipogást, sírás hallok. Elképzelni sem tudom, hogy mi ronthatja el bárki kedvét egy ilyen napon. Szeretnék kimenni a többiekhez, és jó helyet foglalni a fináléra, de valami furcsa érzés kerít hatalmába, ezért inkább bekopogok. A szipogás abba marad, öblítést hallok, és kilép a fülkéből egy *olyan*. Próbálja leplezni, hogy sírt, de vörösek a

szemei és piros az orra. Rettenetesen néz ki, nem is értem, hogy hogyan engedi meg magának mindezt. Semmi smink, a haja egy igénytelen kontyba túrva a feje tetején, póló és farmer van rajta, mint valami utcagyereken. Megdöbbenő ez a nemtörődömség.

- Miért sírsz? – kérdezem.
- Én... Engem fognak feláldozni. – mondja szívgöngy.
- Ó, szóval örömben sírsz! Szívőől gratulálok! – könnyebbőölök meg. Fogalmam sincs miért vág ilyen gyászos pofát. Hihetetlen, hogy egyesek semmit nem tudnak értékelni.
- Hogy mondhatšz ilyet? – néz rám megőtközve. – Hiszen meg fognak őlni!
- Ugyan már... - Mondom neki indulatosan. Micsoda kis nyafka. Legszívesebben felképelném.
- Miért nem rőgnak ki inkább? – kérdezi panaszosan az ostoba.
- Először is, az a minimum, hogy tudnod kellene, hogy már évtizedek óta nem alkalmazunk olyan elavult és ősdi gyakorlatokat, mint a kirőgás. Hiszen mit érnénk el azzal? Hol jelentene az hasznot a Vállalat számára? Nem utolsó sorban milyen fényt vetne az a Vállalatra, hogy beilleszkedni képtelen, alkalmazkodni nem tudó munkavállalókat engedőnk a világba, ahol majd rontja a Vállalat renoméját a pusztalétével is, amiért rövidebb-hosszabb ideig megtőrtük a falaink között.
- Csak tíz éve. – nyőgi közbe.
- Mi van? – kérdezem türelmetlenül.
- Csak tíz éve. Azt mondtad évtizedek óta, de csak egy évtizedről van szó. Tévedtél.
- Na látod? Éppen erről beszélek. Ha nem vágtaal volna közbe, ugyebár. Tehát másodszor, te is tudod, hogy ez a legjobb dolog, ami történhet veled. Deviáns vagy, nem ismered fel, hogy mikor kell csendben maradni, vagy egyszerűen csak nem érdekel. Olyan vagy mint egy felszaladt szem a harisnyán, ami miatt az őrinő lotyónak tűnik. A Vállalatot, a legmagasabb szentséget veszélyezteted a makacs ragaszkodásoddal az őgynevezett személyiségedhez. Hát miféle élet ez? Miért akarnád meghosszabbítani a szenvedésed? Hiszen sosem leszel olyan, mint mi! – közlőm vele a nyilvánvalót.

Hirtelen eszembe jut, hogy hamarosan vége a szőnetnek és elveszik a legjobb helyeket. Sietve a tükőrbe nézek, elsimítom a ruhám ráncát, remélem senki sem látta meg eddig, veszek pár mély levegőt, és kilépek a mosdó ajtaján.

Az első sorban sikerőlt leőlnöm. A torkomban dobog a szívem, soha nem voltam még ilyen közel az oltárhoz. A Vállalati vezetők talpig fehérbe őltözve vezetik be a lányt, akivel a mosdóban beszélgettem. Már nem sír, végre egy nyugodt mosoly ől az arcán. Lassan pislog,

a feje néha lebillen, valószínűleg az öröm mámora ül rajta. A Legfelsőbb Vezér ismerteti a Szervezeti Kultúra alapvetéseit. Ezt követően elsorolja a lány hibáit. Szörnyű szégyen lehet, hogy mindenki számára kiderül, hányszor késett, milyen esetekben nem volt asszertív a kommunikációja és hányszor helyezte saját, vagy családja, sőt úgynevezett barátai érdekeit a Vállalat érdekei elé. Elképesztő, hogy milyen emberek léteznek. De a Legfelsőbb Vezér jóságos és megbocsátja a bűnöket. Előveszi a pergamenre nyomtatott megállapodást és az ő hatalmas bölcsességében és jóságában leereszkedik a bűnöshöz és egyenlő partnerként aláírják a közös megegyezéssel áldozatbemutatót.

Az oltárt gyönyörű fényekkel világítják meg a reflektorok. A Vállalati vezetők a lány köré állnak félkörben, hogy mind jól lássuk őket. A díszes tört a nagy vezetők és a lány is megfogják, a szíve fölé emelik és belemártják azt. A hangszórókból elképesztő hangerővel zendül fel a dicsőítő vállalati induló. Üdvivalgásban törünk ki. Vezetőink egymásnak gratulálnak, ölekeznek, lapogatják egymás vállát. Egyesek meghatódottságukban könnyeket morzsolnak el. Közben a háttérben szorgalmasan dolgozik a csapat. A lány vérének lassan leeresztik, apró poharakba csöpög. Sokan vagyunk, csak néhány csepp jut mindenkinek. Ez szimbolikus dolog. Lefejtettük magunkról a gyengeségünket, és magunkba fogadjuk ezt a tapasztalatot, szorosabbra fűzzük az összetartozást és dicsőségre visszük a Szervezeti Kultúrát.

Este fáradtan dőlök ágyba, de az egész napi izgatottság nem enged elaludni. A sötétbe meredek, a szemem tágra nyílik, átélek minden pillanatot újra meg újra, az előadásokat, a díjazottak boldogságát, a beszélgetést a mosdóban, de legfőképp a nagy finálét. Felidézem a lány arcát, és látom azt a békés mosolyt. Azt hiszem, sikerült őt meggyőznöm.

Egy kép a múltból

Előkerült egy fénykép a múltból. Egy óvodai csoportkép azokról a gyerekekről, akik az oly népszerű angolóra helyett inkább külön tornára járnak. A képen a foglalkozás után minden gyerek vidáman, csillogó szemekkel nevet a kamerába, kivéve egyet. Ez volnék én, aki minden porcikájával üzeni, hogy azt kívánja, bárcsak ne lenne ott. A karját az arca elé emeli, a térdét felhúzza takarja a testét, és nem kapcsolódik senkihez. Nem néz fel, nem mosolyog és nem csillog a tekintete.

Hirtelen érzem a tornaterem jellegzetes illatát, hallom a tűz-víz-repülő játék hevében a padlón csúszó fehér tornacipők visszhangzó csikorgását. Hallom az öreg zsámolyok nehéz dübögését. Érzem a fapad és a kék műszálas tornadressz érintését a bőrömön, már emlékszem a pillanatra. Nem ismertem ezt a képet korábban, talán sosem láttam, de most kapar a torkom, mert egyből felismertem az érzést, ami tükröződik rajta. És kapar a torkom, mert egy aranyos kisgyereket látok, akiről csak én tudom, hogy szörnyetegnek érzi magát. Csúfnak. Hibásnak. Rossznak. Kevésnek. És kapar a torkom, mert tudom, hogy még évtizedekig érzi magát hasonlóan és fájóan sokára fogja megérteni, hogy akik bántják, azoknak nincs igazuk. Ez ugyanis sosem hangzik el kifejezetten. Mondják majd neki, hogy „Ne foglalkozz vele!”, meg hogy „Ha nem reagálsz, megunják.”, „Ne sírj, mert az a céljuk.”, „Ne add meg nekik azt az örömet, hogy bánkódsz miattuk.”, „Hagyd rájuk!”. De nem fogják mondani, hogy „Ez nem igaz.”, és hogy „Nem érdemelsz bántást.”, meg hogy „Nem a te hibád.”.

Elfogadja, hogy ez a dolgok rendje, és ez így szükségszerű az események sora, és akkor jut eszébe először, hogy nem róla szól a bántás, amikor harminchárom évesen, kutyasétáltatás közben, egy ablakból üvöltözve ócsárolják idegenek a kinézetét. Éppen megpróbálja kiszellőztetni a fejét, mert mára már jelentős felelősség nyomja a vállát. Szinte megkönnyebbülésnek érzi, hogy csak a testét vizsgálják ezek az idegenek és nem a döntéseit, vagy azt, hogy milyen ember valójában. Az ocsmány szavak csak emlékeztetik a régi sérülések fájdalmára, amikor elhitte mindezeket. Amikor a részévé váltak ezek a kifejezések, és meghatározták az önképét. Amikor elérték, hogy leginkább és leghevesebben ő gyűlölje önmagát. Ugyanis, ha ő okozza a legnagyobb fájdalmat magának, a többiek elveszítik a hatalmukat felette. Egyfajta bizarr nosztalgiával hallgatta az undorító fröcsögést. Ahogy sétál ott a továbbra is vidáman szaglászó négy lábúval, feltűnik neki, hogy az ablakból kiabáló, gyűlöletben tobzódó arctalan alakok saját kételyeiket üvöltik a világba, belemarva mindenbe,

ami él és mozog, mint sebzett, száni való, rettegő állatok. Milyen kár, hogy ennyi idő kellett a felismeréshez.

Nézem a képet, és sajnálom azt a kétségbeesetten láthatatlanná válni vágyó kicsi embert. Kár, hogy minden, amit csinálni fog, csak azért lesz, mert úgy érzi, hogy alapból is annyira rossz és ócska, hogy nem teheti meg, hogy rosszul teljesít. Kár, hogy megtanulja leplezni mások bűnét azzal, hogy úgy tesz mintha nem lenne baj, amit vele művelnek. Kár, hogy minden eredményéről azt érzi majd, hogy csak „ahhoz képest” jó. Kár, hogy folyamatosan másokhoz hasonlítja majd magát, de képtelen lesz látni az erőnyeit. Kár, hogy nem szerez élményeket, mert mindent fél kipróbálni. Kár, hogy kihasználják majd, amiért nem meri meghúzni a határait és nem mer nemet mondani, mert fél, hogy elveszíti a vélt szeretetet. Kár, hogy nem tanul meg segítséget kérni, mert úgy érzi, nem érdemli meg.

Bennem él még ő, és a karjával takarja az arcát, a térdét felhúzza rejtegeti a testét, rejtőzik és fél, de még mindig itt van. Nem adta fel. A kutyát is ő kapta, amire én vigyázok, de az ő álmát őrzi. És hagyom neki azt is, hogy kiválassza a ruháimat, ezért öltözöm néha képzeletbeli barátoknak lila nadrággal és sárga-piros kockás inggel, felemás zoknikkal. Ezek mellett az apróságok mellett, amiket megtehetek érte, még megvigasztalni is megpróbálom. Megpróbálom felemelni és meggyógyítani. Megpróbálom jóvá tenni, hogy én is sokáig bántottam.

Jelentéktelen történet

Csak halkán, csak csöndesen, csak elmesélném jelentéktelen történetemet. Senkit sem szeretnék zavarni, kérem, csak úgy mellékesen, csak véletlenül megemlítve mesélnék magamról.

Nem vagyok nagyon idős, egészen fiatal vagyok, „mai csirke”, ahogy mondani szokás. Én nem követeltem, hogy ebbe a világba kerülhessek, kérem. Én igazán, még csak nem is kértem, mert nem akartam zavarni senkit, vagy ég ne adja, nehézséget okozni bárkinek is. A létem ténye amolyan véletlenforma. Én ebbe a világba csak úgy belecsöppentem, kérem. Behullottam, akár így is mondhatnám. Mindemellett roppant boldog voltam, hogy lehetőséget kaptam.

Gyönyörű ez a világ. Igazán szép. Egy kicsit hűvös, de ez engem, cseppet sem zavar. A körülöttem zajló játék öröme engem is gyönyörködtet. A sokféle ember és állat, és szín, és hang, mind-mind lenyűgöző. Már ha szabad, ha megengedik, hogy ilyen heves érzelmekkel operáljak. Én, kérem, őszinte vagyok, talán kicsit naiv is. Őszintén hittem, kérem, hogy ez a világ csodálatos, hogy ebben a világban nincsen se rossz, se gonosz. De tudják mit? Már elnézést, hogy ezt így, ilyen kendőzetlenül, hogy csak úgy bele az arcukba, de kérem, muszáj ezt így... Tévedtem.

Én kérem, csak álldogáltam itt, szerényen, senkit sem bántva, folyton igyekezve, hogy ne legyek láb alatt. Én csak élveztem itt az életet a társaimmal együtt. Én csak itt éltem a lehetőséggel, ha már így esett, kérem. És egyszer csak lerúgták a fejemet, kérem. A fejemet. Akárhogy is vesszük, kérem, ez mégis csak gyalázat, már ha megengedik, hogy ilyen erős kifejezéssel éljek.

Mondják meg, kérem, már ha ráérnek, ha nem okoz problémát, mondják meg, miért kellett lerúgni a fejemet? Nem volt az jó helyen? Most, darabokra hullva, messziről szemlélve a fejeten, csonka testemet, határozottan állítom, kérem, hogy nagyon is jó helyen volt az a fej. Az én fejem. Akkor mondják meg kérem, ha nem háborodnak fel a pimaszságomon, mégis miért kellett lerúgni a fejemet? Csak mert velem meg lehet ezt tenni, kérem? Csak mert én itt állok, a világnak és a szépnek örülve, senkit sem bántva és azon igyekezve, hogy ne legyek láb alatt? Ezért kellett, kérem, lerúgnia fejemet? Csak mert le lehet, rögtön le is kell rúgni? A fejemet? Egy napot sem éltem, kérem, és ezt tették velem. És mi okból? Mert kellett a répám? Hát kérem, ez a világ csak a répákról szól? Hitvány egy csoda ez, ami velem történt, kérem, már ha nem okozok csalódást a megállapításommal. Nem is bánom, hogy olvadni kezdtem,

kérem. Ne vegyék zokon, igazán ne nehezteljenek, de remélem, legközelebb egy szebb világba hullok.

Igen mély és őszinte tisztelettel, egy Átlagos Hóember

Életem első fejezete

Édesanyám könyvtáros volt. Ott nőttem fel az égisz erő könyvespolcok között. A könyvtári könyvek, a tinta, a papír összetéveszthetetlen illata borítja be ezeket az emlékeket. Titokzatos csend, óvatos léptek, halk játék. A mesekönyvek az alsó polcon, a tilosak fent, magasan, ahol a felnőttek járnak. Amerre elláttam, könyvek vetek körül.

A könyvekbe írni és rajzolni nem szabad, ezt mindenki tudja. De mégis olyan izgalmas volt Pöttyös Panni kalandjai között rábukanni egy ismeretlen gyerek ákombákom betűivel felvéssett írására. Mint egy titkos társaság. Az ismeretlen, aki ugyanúgy szereti Pöttyös Pannit, mint én.

Életem kalandos fejezete

Minden könyv egy külön világ és én mindig a legmegfelelőbb pillanatban kaptam a kezembe egy új világ útlevelét. Átbújtam a szekrényen Lucyvel, segítettem elrejteni Vitayt a Matulában, vonaton utaztam Anna Kareninával, barátokat szereztem a Szent Johanna Gimiben, végig utaztam a Hajnalvándor útján, részt vettem a Voldemort elleni csatában, emberré váltam a pozitron-ember mellett, kihajóztam az Öreg halással, elmentem a BABEL fesztiválra, nagyon sokat vártam Godot-ra, teáztam a Kalapossal és próbáltam megérteni a meg nem értett Holdent.

Életem boldog fejezete

Amikor először látogattam meg a fiút, akivel megismerkedtem az interneten, nagyon szép pillanatok töltöttünk együtt. A legszebb mégis az volt, amikor hazaindulásom előtt pár órával már az állomás környékén sétáltunk, Ő pedig elmondta, hogy szeretné, ha egy emlékekkel térnék haza a közös hétvégénkről, és venni szeretne nekem egy ékszer a közeli kis boltban. Örültem a kedves gesztusnak, de nem igazán éreztem magamhoz közelinek az ékszereket. Akkor ő a szemembe nézett, és azt kérdezte: - Inkább könyvesboltba szeretnél menni, igaz?

Életem legjobb fejezete

Igaza volt az első találkozásunkkor. Akkor is és azóta olyan sokszor vitt már a könyvesboltba az utunk. Most azért mentünk, mert a nővére kapott egy ajándékutalványt, amit nekem adott. Szombat reggel volt, csak néhányan lézengtek a plázában, a könyvesbolt pedig üres volt. Talán ezért is volt annyira ránk tapadva az eladó lány. Szemügyre vettem az ajánlott könyveket, sokáig időztem az akciós polc előtt is. Még a mesekönyvekbe is belelapoztam. A kipakolt Asimov könyvekhez léptem, és belelapoztam néhányba. Az egyik könyvben tollal írt sorokra bukkantam. Elkapott az az izgalmas érzés, ami gyerekkoromban is, ha titkos üzenetet találtam egy könyvben. Egy egész oldalt teleírtak. Azt hittem, hogy tévedésből került a polcra. Nem is éreztem illendőnek végigolvasni. Bevontam Őt is a titokba, megmutattam neki, a cinkosomnak, hogy mit találtam. Arra kért, hogy olvassam végig. Olvasni kezdtem, és rájöttem, hogy az üzenet nekem szól, a sorokat Ő írta, az eladó lány be volt avatva, csak nagyon rosszul titkolózik, és nincs is ajándékutalvány. A levél egy titkos fejezet a könyvben, amiről biztosan tudta, hogy a kezembe fogom venni. A levél végén egy döntés, ha szeretem Őt, lapozzak az 56. oldalra. Kaland, játék, kockázat könyvekkel nőttem fel, tudtam, hogy mi a jó döntés. Az 56. oldalon már csak egy kérdés állt, és én igent mondtam.

Életem új fejezete

Összeházasodtunk. Egy határra értem ezzel, de mint eddigi életemben mindig, most is újabbnál újabb útlevelek várnak rám, hogy új világokat fedezzek fel. Házassági anyakönyv, munkavállalói könyv, telekkönyv, születési anyakönyvek, nevelési könyvek, szakácskönyvek, ellenőrző könyvek, néhány hidegorrú négy lábú törzskönyve talán, leckekönyvek, és megannyi más, az élet szépségét prezentáló könyv vár még rám, mielőtt a papír és a tinta illata után én is elmúlok csendben e világról.

Találkozás egy fiatal lánnyal

Sokat gondolkodtam azon, milyen bátrak voltak a régi nagy írók, költők, hogy a tudomány azon szintjén mertek mindenfélét szívni, amitől olyanokat láttak és hallottak, hogy évszázadokig fennmaradt az eredménye. Nem gondoltam volna, hogy elegendő egy lázcsillapító és egy enyhe orrcsepptüladagolás, de most mégis egy Karinthy féle tripen vagyok, és úgy látom, hogy egy nagyon is ismerős lány áll előttem. 16 lehet éppen. Nem néz rám, nekem kell odalépnem.

- Szia. – Mondom neki barátságosan. Rám emeli a tekintetét és azt mondja:
- Fugg. - Ez egy kicsit rosszulesik, de hát a tini lányoknak mindig irreális elvárásaik vannak a kinézetükkel kapcsolatban.
- Jól nézel ki... - próbálkozom bizonytalanul.
- Hány éves vagy? – szegezi nekem a kérdést némi vizslatás után, szúrós tekintettel, és gyanúsán nagy hangsúlyt adva a „*hány*” szótagnak.
- 32. – felelem neki. A szája megremeg, a tekintete kiüresedik és maga elé motyog...
- 32... hát még legalább ugyanennyi van hátra?! – hangja flegmaságába riadalom vegyül. Azt hiszem, nem is mondhattam volna ijesztőbbet neki. – De hát úgy volt, hogy tragikusan fiatalon meghalunk, és akkor talán még érdekel is valakit... - folytatja csüggedten. Megráznak a mondatai. Mindig is bájosan neurotikusnak éreztem magam, de most a sötét nihil néz vissza rám a 16 éves szememből. Mit mondhatnék neki?
- Figyelj, egyrészt a 32 még mindig fiatal. – kezdem, és szándékosan meg sem hallom a gúnyos horkantását. – Másrészt egész jól alakultak a dolgok. Például, van egy férjünk.
- Hogyhogy? – néz rám kicsit meglepetten.
- Hát... megismerkedtünk és ...
- Úgy értem mi baja van, hogy veled akar lenni? – vág a szavamba. A kérdés megfagyasztja a levegőt. Mindig bennem volt, de nem mertem feltenni ezt a kérdést, mert félttem a választól. És egy kicsit féltettem magam. De ő gyűlöl engem, vagyis minket. Nem finomkodik.
- Nem tudom... - motyogom zavartan.
- Nyilván. – mondja gúnyosan. De azért ugye gyereked nincsen?
- Nincs. – válaszolom. És mindketten érezzük, hogy csak szar anya lehetne belőlem, hiszen magamat sem tudom érzelmileg stabilan tartani, nemhogy egy ártatlan emberi lényt. Helyeslően mormog valamit. Várom, hogy hátha folytatja a kérdezősködést, de

nem történik semmi. Láthatóan untatom, sőt idegesíti a jelenlétem. Mivel nem akar kérdezni semmit, újra átveszem a szót.

- Szóval képzeld, jogász lettem, vagyis hogy te lettél...
- Jogász? Soha nem akartál jogász lenni. – veti oda fájóan őszintén.
- Érdekel a sztori? – kérdezem kicsit sértetten.
- Semmiképp. – válaszolja unottan.
- Nem kérsz rajtam számon semmit? – kérdezem kihívóan. Karinthyénak legalább voltak elvárásai, de ez? Ezt tökéletesen hidegen hagyom. Rám sem bagózik.
- Akarjál már valamit az élettől! - Kiabálok rá.
- Hogy feleljek így meg neked, ha semmit se akarsz? Ha semmi sem érdekel? Legyenek már céljaid! Vágyjál már valamire, hogy megszerezhessem neked. Csak egy kicsit akarjál már élni! – fakadok ki, de pontosan látom rajta, hogy szánalmasnak talál. Nem haltam meg 25 éves korom előtt. Ezzel elárultam őt.
- Minek örülnél? – fogom könyörgőre. – Nézzem meg neked a világot? Tanuljak meg neked valami különlegeset? Szerezsek pénzt valamire? Adj nekem célt! Hadd legyen értelme az életemnek!
- Hagyjál meghalni. – mondja egyhangúan.
- Nem tehetem... - suttogom. Nem hordhatok magamban egy halott lelket, mert megmérgez, elsorvaszt élve.
- Ideje lenne. - válaszol. Én pedig gyűlölöm ezt a kis görcsöt.
- Tudod mit? Te már nem számítasz. A te időd lejárt. Elmúltál. – vágom hozzá indulatosan. Rám emeli a tekintetét. Farkasszemet nézünk.
- Akkor hol vannak a célok? Hol vannak a remények? Miért nem vagy boldog? – kérdezi azzal a pimasz hévvel, ami csakis a fiatalok sajátja.
- Boldog vagyok... dadogom elcsuklón. Te nem tudsz semmi a boldogságról. A boldogság nem az a grandiózus csillogó eredmény, amitől mindenkinek leesik az álla. Nem is egy nyálás, filmes pillanat. A boldogság az, hogy te meg én... hogy mi ketten már nem fájunk egymásnak. Hogy nem hagysz faképnél, mint Karinthyé, hanem belém kapaszkodsz, én meg beléd és élni akarunk.
- Felőlem... - mondja halkán. Rám néz, és már nem fintorog annyira.

Csere Csoport

„Ha meguntad, nem kell, nem használod, de másnak még érték lehet, ne dobd ki, cseréld el nálunk! Közösségünk azért jött létre, hogy elfeledett, kihasználatlan tárgyaid új életre keljenek más valakinél. A vadászat élménye mellett ökológiai lábnyomod méretét sem növeled új termékek vásárlásával, előállítatásával és szállítatásával. Tégy jót és szórakozz közben!” – olvasta Virág, miközben ezredszer is elátkozta a pillanatot, amikor regisztrált a Facebookra. Meg azt, amikor visszajelölte a főnökét, pedig ott volt a lehetőség, hogy úgy tegyen, mint aki egyszer regisztrált, de sosem lép be. Most meg jönnek tőle a meghívók furábbnál furább csoportokba meg eseményekre.

Néhány percig gondolkodott, hogy figyelmen kívül hagyja-e az értesítést, de eszébe jutottak a munkahelyi hosszú, véget érni nem akaró folyosók, amik egy furcsa átok alatt állnak, és annál hosszabbá válnak, minél kevesebb mondanivalód van az ízlésnél egy fokkal nyitottabb és érdeklődőbb munkatársak részére. Túlbecsülik a társalgás intézményét, sóhajtotta magában.

A macska barátságatlanul átgyalogolt a lábfejen. Macskát is csak azért szerzett, hogy legyen miről csevegni a munkahelyen. Ez olyan, mintha személyes téma lenne, de igazából nem az. Nincs büntudata emiatt, mert ez a macska egy szemétláda. Ha nincs kiszolgálva, egyszerűen odaszarik, ahol a lehető legrosszabbul esik egy macskaszar. Rohadt idegesítő, de el kell ismerni, hogy bámulatosan kreatív. Életben tartja a macskát, a macska pedig témát szolgáltat neki. Ezek a mini beszélgetések a munkatársakkal az élő megfelelői az internetes „nem vagyok robot” ellenőrzőknek. Bárcsak elég lenne megmutatnia nekik a legközelebbi tűzcsapot, és békén hagynák aznapra – álmodozott.

Minden lehetőséget meg kell ragadni – gondolta, és csatlakozott a Csere Csoporthoz, és ezzel emberi történetek százai tárták fel magukat előtte.

Félre siklott Valentin nap

Juli romantikus kislány volt. Pechére – vagy talán szerencséjére olyan iskolába járt, ahol az osztályban 24 lány volt és csak 4 fiú. Minden fiúba és férfi tanárba szerelmes lett. Gondolatban mindegyikkel eljutott az esküvőig. Sok nehéz szakításon ment keresztül. Leginkább azért, mert igen nehéz szakítani valakivel, akivel soha nem beszélt az ember lánya.

Gimnáziumban már szóba is állt a fiúkkal. Így már egy kicsit nehezebb volt szerelembe esnie, mert sosem olyan szavak jöttek ki azokon a csodált ajkakon, mint amiket előző este elképzelt. A mutáló hangon elsorolt cifraságok elég kiábrándítóak voltak számára.

De akkor megismerte az új fiút, Petit, a 12. C-ből. Áldotta a sorsot, amiért Peti apjának alkoholizmusa és agressziója olyan mértékeket öltött, hogy édesanyja végül elmenekült a gyerekekkel együtt a városból. Nem tudott nem örülni ennek a ténynek, mert így lettek Petivel iskolatársak, de érzékeny lányként időről időre elpityeredett, amiért örömet okoz neki mások szenvedése. Ez egy kicsit többet ért, mint lájkolni valaki halálhírét.

Peti más volt, mint a többiek. Csodálatosan romantikus kapcsolatot ápoltak, főiskola és egyetem után pedig megtörtént, amiről Juli már óvodás kora óta álmodozott. A nagy napon gyönyörűnek érezte magát, Peti szeme csillogott. Az anyakönyvvezető szeme nem csillogott, mert 20 éve ad össze embereket és ő maga háromszor is elvált, ezért baromságnak tartotta az egészet, de Juli ebből semmit sem érzékelt. Élete nagy napjaként tekintett az esküvőjére.

Néhány hónappal később Juli rájött, hogy életének nagy részében az esküvőjéről álmodozott, arra azonban sohasem gondolt, hogy mi történik az esküvő után. Kétségbeesetten próbált új álmokat szőni, de a házassága minden napját nem tudta olyan romantikussá tenni, mint az esküvőjét.

Utolsó mentsvárként a Valentin napot célozta meg, mint szerelmi ünnepet. Mindent eltervezett. A barátnőjével elment szexi fehérneműt venni. Barátnője alig leplezett célzásainak hatására már hetekkel korábban diétába, és nagy tisztító-bio-paleo-mindenmentes-szívcsakra-vudu-puffasztottrizs-kúrába kezdett.

Valentin napon izgatottan várta haza Petit, gyertyákat gyújtott és új fehérneműjében várt az ágyon. Peti azonban csak két órával később ért haza. Miután sikerült megnyugtatni Petit, hogy nem kapcsolták ki az áramot, és Juli igenis befizette a számlát, és egyébként is csak egyszer felejtette el, másodjára azért kapcsolták ki, mert eltévesztette a közleményt az utalásnál,

és felkapcsolták a villanyt, és elfújták a nevetségesen sok gyertyát, összevesztek azon, hogy szólt-e Peti a túlóráról vagy sem.

Juli álmai akkor törtek össze visszafordíthatatlanul, amikor Peti megjegyezte, hogy február van, ő meg egy szál semmiben flangál, aztán majd jól megfázik és a hülye biogyógyszerei vagy háromszor annyiba kerülnek, mint a simák.

Juli felvette a melegítőjét, és egy százas papírseprivel hüppögve bevonult a hálóba. Aznap a puffasztott rizses rémséges hetek után az alábbi hirdetést adta fel:

 7 perce ·

Sziaztok 😊
Új kihasználatlansagbol cserélném H&M es csipke ,
push up os bodyjaimat 🍷 .
1.s es body 📦 7db pickstick snack tesco
2.38 as body 📦 4db Pick szalámi tesco
Csere:venkert .
Képek mellékelve ❤️

 3 2 hozzászólás

Tetszik

Kicsit másként

Csongi jófej srác. A barátai szívesen töltik vele az idejüket. Lehet vele mélyen beszélgetni, ha úgy van, de egyébként mindenre tud válaszolni valamit, ami igazán vicces. Figyelmes, segítőkész barát. Egy kicsit talán túl sokat is tesz másokért. Imádja a filmeket és a könyveket is. Az embernek az az érzése támad, hogy nem is elég idős ahhoz, hogy ennyi filmet láthatott volna.

Csongi a munkájában is nagyon lelkiismeretes és szeretik a kollégák. Van, akinek kicsit túl körülményes, de csak nem szeretne hibázni. Bárki bármire megkéri, ő biztosan segíteni fog.

Így maradt ez az ominózus titkos Mikulás után is, bár már talán csak megszokásból. Történt ugyanis, hogy egyik decemberi reggelen e-mail érkezett minden kollégának. Az ünnepek közeledtével egy kis hangolódás céljából titkos Mikulás játékot hirdettek. Nem volt a legjobb a szervezés, még értékhatárt sem állapítottak meg, de Csongi nem volt semmi jónak elrontója. Bedobta a nevét a kalapba, húzott egy másikat és egyből tervezgetni kezdte, hogy mi legyen a tökéletes ajándék a titkárságon dolgozó Livi számára. Átnézte a közösségi oldalait, megfigyelte az asztalát, személyes tárgyait, mindent megtett, hogy a legnagyobb örömet okozza kollégájának. Livi nagyon örült az ajándéknak, Csongi pedig boldog volt, hogy jól sült el az ötlete. Vidáman ment vissza az irodájába, ahol egy csomag várta az asztalán.

Szépen, gondosan becsomagolták az ajándékot. Egy üzenet is volt rajta: “használd egészséggel a teázáshoz :P”. Csongi megörült, és egy picit elszégyellte magát, mert azt feltételezte, hogy mások nem lesznek olyan figyelmesek mint ő, de lám, az ő titkos Mikulása is megfigyelte a szokásait, és megjegyezte, hogy minden nap teával indítja a reggelt az irodában.

Megemelte a csomagot, meglepően könnyű volt. Hirtelen nem is tudta, hogy mi lehet benne, ami teával kapcsolatos, nagy, de könnyű. Izgatott lett, és óvatosan kinyitotta a csomagolást. Véletlenül sem szerette eltépni a csomagoló papírokat.

Mikor akkurátusan felfeszegette a ragasztószalagokat és kitakarta a meglepetést, az arca megkeményedett. A szájában hirtelen keserű ízt érzett, ami lekúszott a torkán, egészen a gyomráig, ahol hideg görcs rándult össze. Egy műanyag sámlit nézett vele farkasszemet, de nem is csak nézte őt, hanem üvöltött az arcába, mégpedig azt, hogy: TÖRPE!

Csongi alacsony volt, a legtöbb ismerőse magasabb volt nála. Nem csak a fiúk, a lányok is. Felső tagozatban derült ki, amikor egyik nyáron minden osztálytársa 2 fejjel magasabbra

nőtt nála, de csak a gimnáziumban kezdték csúfolni, bántani emiatt, és volt, hogy meg is verték. Összeszorított fogakkal húzta ki a négy évet, és mindent megtett, hogy egyetemre mehessen. Itt szerzett barátokat és mikor dolgozni is elkezdett, úgy érezte, hogy elfelejtheti életének azon szakaszát, amikor a külseje alapján ítélték meg kizárólag. A felnőttek világában végre a belső értékek számítanak majd. Még arra is meg merté kérni a kollégákat, hogy az alsó polcon tartsák a teafiltereket, amit készséggel meg is tettek.

Csongi szeme szűrni kezdett, a szája kiszáradt a kegyetlen tréfa láttán. Megértette, hogy soha nem fog eltűnni az életből a középiskolás gonoszság és aljasság, mert ez nem az ő döntésén múlik. Ha az élet citromot ad, limonádét kell belőle csinálni, tartja a közhely. De mi van, ha az élet tökön rúg és sőt dörzsöl a sebedbe? - morfondírozott Csongi.

Leült az asztalához, egy darabig nézegette a sámlit, majd olyasmit dünnyögött, hogy “legyen, szerzek veled teát”. Billentyűzetet ragadott, és feladta az alábbi hirdetést:

8 perce · Facebook for Android · 📷

22 cm magas barna kis sámlit egy doboz citromos Pickwick zöld teáért elvihető.
Csere helyszíne: ██████████

1 1 hozzászólás

A rejtély

Gergő szabálya nagyon egyszerű, de szigorú szabály volt. Ha valamit nem használtál az elmúlt egy év alatt, és nem tudod hitelt érdemlően alátámasztani, hogy valaha hasznát veheted, akkor kuka. Esett már áldozatául ennek a szabálynak társasjáték, bútor, óra, lexikon, barátnő.

Panni érkezésével a szabály annyit finomodott, hogy nem kerültek automatikusan kukába a feleslegesnek ítélt dolgok, mert Panni fizikai fájdalmakat érzett, mikor a leárazáson vásárolt ruháit kellett kidobnia. Ehelyett kapott egy lehetőséget, hogy valami hasznosra cserélje a majd-ha-edzett-szép-testem-lesz-hordani-fogom, és a soha el nem készült csak-egy-kicsit-átalakítom, és a soha át nem adott majd-ajándékba-jó-lesz ruhákat. De általában ezeket az eseteket hosszas alkudozás, könnyek, kérések előzték meg. És akkor még Panniról nem is beszéltünk.

Éppen ezért döbbsent meg Gergő, amikor belépett a Facebookra. Egy hirdetést látott, amit Panni adott fel. Soha nem történt még ilyen, hogy magától, szó nélkül cserélt volna el valami személyes tárgyat. Ez persze nem azt jelenti, hogy Gergő erőszakkal vette volna rá Pannit ezekre a cserékre, hiszen a lány mindig örült az új zsákmánynak, csak nehezen látta be, ha valami nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket.

Gergő először örült, hogy végre megtérül a kitartása és Panni átérzi a dolog lényegét. Aztán alaposabban megnézte a hirdetést, betűről betűre. Bevillantak neki a mai nap apró szokatlan mozzanatai is, például Panni egész vacsora alatt hallgatott. A szeme meg az orra kicsit piros volt. Lehet, hogy nem az allergia okozta volna, hanem a sírás? Ahogy Gergő visszaidézte a vacsora emlékét, egészen összezuhanva látta maga előtt Panni képét. Hirtelen nem is értette, mi ütött belé, hogy akkor nem vett észre semmit. Hiszen még csak az új teájáról sem csacsogott, amit napokig tartó internetes kutakodás után talált és újabb napok teltek el úgy, hogy azon vacillált, megvegye-e ilyen drágán vagy sem. Az egész tisztító kúráról szót sem ejtett.

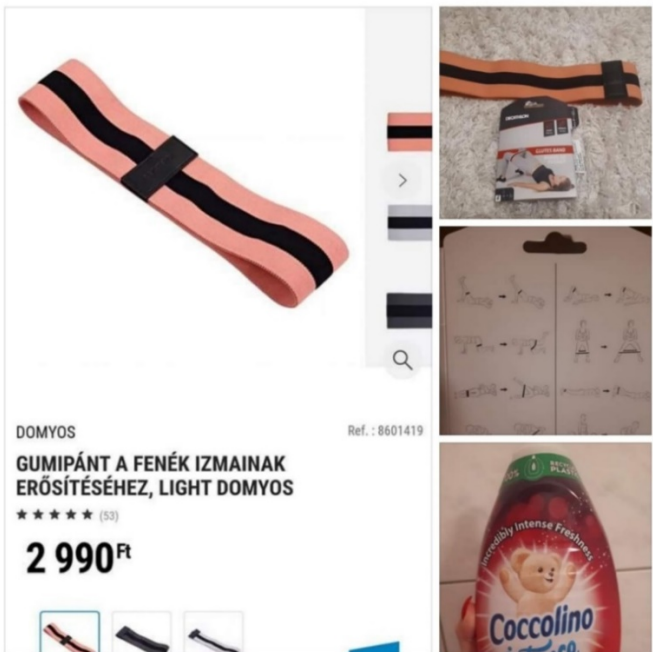
Egyetlen magyarázat volt csak erre. Gergő izmai megfeszültek. Aggódott. Mivel Panni korán lefeküdt, Gergő halkán lépett be a hálószobába. Panni nem mozdult, de Gergő tudta, hogy ébren van, mert még a levegőt is visszatartotta. Lefeküdt az ágyba, átölelte kedvesét és odasúgta neki:

- Tudom. Nincs semmi baj. - A lány csak mélyen hallgatott a sötétben.
- Miért nem mondtad el nekem?

- Hát... - motyogta Panni szipogva, majd arcát a párnájába temetve sírni kezdett. Gergő türelmesen ölelte őt.
- Hát... - kezdte újra.
- Mert olyan rohadt égő! - kiabálta bele a szoba sötétjébe.
- Panni, bárkivel előfordulhat. Remélem tudod, hogy akkor is szeretlek, ha - Gergő nyugalmat erőltetett magára és a hangjára - ha... nem jutottál el időben a mosdóba.
- Nemááár - Sikított Panni és a fejére húzta a takarót. Gergő majdnem megszakadt a röhögéstől.
- Honnan tudod? - kérdezte a lány. Szemeiből folytak a könnyek, az arca azt mutatta, szégyelli magát. Szája is sírásra görbült, de a szája szeglete meg-megremegett, miközben Gergő felhőtlen jókedvét szemlélte.
- Láttam a hirdetésedet. - nyögte ki Gergő nagy nehezen, majd vigyorogva magához ölelte kedvesét. - Az öblítóből jöttem rá.

Tegnap, 19:43 · Facebook for Android · 🌐

A képen látható gumipántot cserélném az alábbi öblítőre. 😊 Otthoni edzéshez kitűnő 😊

DOMYOS
GUMIPÁNT A FENÉK IZMAINAK
ERŐSÍTÉSÉHEZ, LIGHT DOMYOS
★★★★★ (53)
2 990 Ft

Ref.: 8601419

1 😊

2 hozzászólás

Tetszik Hozzászólók

Keserű

Dénes szereti a feleségét Encit. Encivel akkoriban ismerkedett meg, amikor még a főiskolára járt és bliccelt a villamoson, mert nem volt pénze jegyre. Encinek közparkokból lopott virágokkal udvarolt és tele volt álmokkal. Mindig nagy beleéléssel mesélt a terveiről, a vágyairól és a céljairól. Enci mindig mosolyogva hallgatta őt és bár nem feltétlenül osztozott a nagy víziókban, sohasem törte le Dénes lelkesedését. Enci nem ment főiskolára, érettségit szerzett és munkába állt. Sohasem beszélt a munkájáról, csak elvégezte azt és el is felejtette, amint kilépett onnan. Imádta a művészeteket, a zenét, a táncot, a festészetet. Hangszeren nem játszott ugyan, de szinte minden este táncoltak vacsora után együtt és Enci gyakran festett képeket a közös pillanataikról.

Enci két kislánnyal ajándékozta meg Dénest, és csodálatos anya volt. Jól főzött és sütött, az egyetlen gyengesége volt, hogy pocsek kávé főzött, de Dénes sosem bántotta volna meg azzal, hogy felhozza ezt az apróságot.

Dénes minden reggel Enci mellett ébredt fel, és jártak bár jó idők, vagy éppen rosszak, minden alkalommal mosoly terült szét az arcán, amikor meglátta maga mellett kedvesét. Enci minden egyes reggel felkelt hajnalban, amikor Dénes dolgozni indult, hogy főzzön neki egy rémes kávé. Dénes minden hajnalban elkortyolgatta a megszokhatatlan ízű italt és elmerengett felette. Az életre emlékeztette őt ez az érthetetlen íz. Az Encivel töltött idő számára mindig aranyat ért, a kotyogós kávéfőző hangja, a kávé illata mindig a nagy reményeket szimbolizálták és ez a furcsa, kellemetlen íz volt maga az élet kiszámítható kiszámíthatatlansága. Innen tudta, hogy az egész csodálatos élete nem csak egy álom, nem csak egy illúzió, mert akkor a kávé is tökéletes lenne.

Dénes sokat dolgozott a családjáért, jómódban életek és bár grandiózus, világmegváltó álmait időközben lecserélte elérhetőbb és praktikusabb célokra, egyet mégis megőrzött fiatalkori vágyaiból. Bejárta Encivel a világot. Viccesnek tartotta, hogy a felesége ragaszkodott ahhoz, hogy saját kávéfőzőjét is vigye az utakra, így Dénes a világ minden kontinensén ihatott egy rossz kávé.

Dénes pulóvere ujjával törölte le könnyeit a konyhában, miközben a szekrény tetejéről lehalászott, elfeledett dobozból kiemelte az ütött kopott, elaggott kis kávéfőzőt.

Mikor Enci nagyon megbetegedett, a lányok karácsonyra egy szép új, csillogó kávéfőző masinával lepték meg idős szüleit. Dénes előtt felvillant az emlék, amikor Enci a karácsonyfa

táncoló fényeiben gyönyörködött, majd ráemelte tekintetét és azt kérdezte, vajon lesz-e még karácsonya. Dénes szíve összeszorult, mert már tudja, hogy nem volt több közös ünnepük.

Dénes kivette a dobozból a régi kotyogóst, és feladta a hirdetését:

Lányok

Adri álmatlanul feküdt az ágyában. A plafont bámulta, amin a házak között elhaladó autók lámpájának fénye siklott végig rendszertelen időközönként. A szegény ember aurora borealis-a, gondolta magában. De nem ez volt, ami ébren tartotta. Nem bírta kiverni a fejéből a kishúga, Dalmi arcának emlékét, amikor a szekrény aljából előkerült Adri régi mazsorett botja. Dalmi teljesen átszellemült és ereklyeként hordozta körbe a házban a botot. Szüntelenül kérlelte Adrit, hogy tanítsa meg a függőleges forgatást, meg a kétkezest. A vízszintessel már egész jól boldogult magától is. Fáradhatatlanul dobta fel a botot újra meg újra és valódi boldogság csendült a hangjában, amikor sikerült elkapnia.

Adri azonban nem volt ennyire boldog. A gyomrába egy nehéz kő költözött, amikor meglátta a botot. Épp egy évvel volt idősebb Dalminál, amikor felvételizett a mazsorett csoportba és bevették őt. Kezdetben ugyanilyen lelkesen járt edzésre, de hamar észrevette, hogy a csoportban kemény hierarchia uralkodik. Az idősebb lányok minden alkalommal pontozták a kicsiket. Listákat állítottak fel, és nem jellemezte őket az objektív értékítélet. Adri átlagos kislány volt, de itt elefántnak csúfolták és vizilónak. Bármit tett, nem tudott elmozdulni a lista aljáról. Egyszer egy hónapig eldugta a szobájában a vacsoráját, hogy az anyja ne vegye észre, hogy nem ette meg. Minden nap a tükörben vizsgálta magát, hogy fogyott-e már. Nem sokkal később a csoportot megszüntették, mert az egyik idősebb lány kórházba került, mivel nem volt hajlandó enni. Fény derült a bizonyos lista létezésére is, így a felnőttek döntése szerint megszűnt a mazsorett a suliban. Sokan másik csoportot kerestek, de Adri nem akarta újratekdeni.

Adri gondolatban felidézett egy másik momentumot a napból. Délután, mikor Dalmival filmeztek, Adri javasolta, hogy igyanak egy kakaót. Dalmi félénken kérdezte tőle, hogy nem lesznek-e tőle kövérek, mert a tornaórán a tanár azt mondta, hogy túl sok csokit eszik, azért olyan vastag. Dalmi tudni akarta, hogy a kakaó csokinak számít-e. Adrit nagyon megütötte a kérdés, mert magára ismert benne, mert a hasonló megjegyzések következtében éveken keresztül rejtegette a testét és minden étkezésnél büntudatot érzett. Nagyon sokáig érezte magát kövérnek és gusztustalannak, mint ahogyan azt mondták neki csapattársai újra meg újra túl hosszú időn át. Nem tudta volna elviselni, hogy Dalmi is hasonlóan menjen keresztül. El akarta tüntetni a mazsorett csoport emlékét is. Felpattant az ágyról, fényképeket készített és az éjszaka közepén feladta a hirdetését:

2021. márc. 25.

Mazsorett bot cserélődne 3 db completa tejszínhabra

17:57

bevasarlas.tesco.hu/groceries

TESCO

Keresés

[Tejtermékek, tojás](#) > [Tejföl, kefir, tejszín](#)
> [Tejszín](#) >

Akcio

Completa Original UHT cukrozott tejszín spray 26% 250 ml

529 Ft 2 116Ft/l

1

15% kedvezmény, 529 Ft, régi ár: 629 Ft

2

2

3

Világos

Misi magányosan töltötte a mindennapjait, mióta szakított a barátnőjével. Ha kérdezték az esetről, úgy mondta, hogy azért nem működött a kapcsolatuk, mert ő halak csillagjegyű volt, a lány pedig egy önző barom.

Misit nem zavarta különösebben az egyedüllét, de ezen az esős októberi napon mégis úgy döntött, hogy beleveti magát az ismerkedésbe. Egy hangulatosnak tűnő bárba esett a választása, ahová nem szokott járni. Nem szeretett volna ismerősökbe botlani. Kért egy pohár bort és némi nézelődés és hangolódás után megszólított egy nőt, aki egyedül ült a bárpultnál.

Misi: Elnézést, hölgyem. Úgy látom, nincs társasága. Igazán nem hagyhatom, hogy egy ilyen bájos hölgy egyedül töltse az estét.

nő: Na végre már, hogy méltóztatott reagálni. Ideje volt.

Misi: Pardon? Hogy mondja?

nő: Jól hallotta. Minden energiámat beleadtam a flörtölésbe, és maga csak nézte.

Misi: Ez roppan kínos, de sajnos nem vettem észre, hogy flörtöt kezdeményezett volna. Bocsásson meg.

nő: Ugyan, kérem. Nem is vehetett észre ilyesmit, hiszen éppen minden erőmmel nem-kezdeményeztem.

Misi: Szóval, direkt nem kezdeményezett?

nő: Nem, nem erről van szó. Az nem úgy van, hogy nem kezdeményezek, és csak várom, hogy történjen valami. Nem vagyok én sültbolond!

Misi: De hát nem kezdeményezett...

nő: Téved. Én épp, hogy kezdeményeztem, a nem-kezdeményezéssel. Megadtam a lehetőséget, hogy férfi legyen és becserkésszen. Hihetetlen, hogy magyaráznom kell.

Misi: Akkor ön most egyszerre nem-kezdeményez a helyiségben lévő összes férfival?

nő: Pimasz! Mégis mit képzelsz magáról?

Misi: Bocsásson meg. Inkább ezt kérdezném: Gondolja, hogy jelen pillanatban más nők is nem-kezdeményeznek velem flörtöt?

nő: Kizárt.

Misi: Honnan tudja, hogy nem-kezdeményeznek vagy csak éppen nem kezdeményeznek?

nő: Ez amolyan íratlan szabály. Hiszen látták, hogy magával éppen én nem-kezdeményezek. Ez a nők közötti becsület.

Misi: Bonyolult.

nő: Nem annyira.

Misi: És ha elhívnám önt sétálni?

nő: Természetesen nem mennék.

Misi: Miért nem?

nő: Csak nem képzeled, hogy az első szavára ugrani fogok?

Misi: De hiszen ön kezdeményezett!

nő: Én nem kezdeményeztem.

Misi: Akkor elhívok mást sétálni!

nő: Csak tessék. Senki sem fog magával tartani.

Misi: Biztos benne?

nő: Igen. Magával ugyanis éppen én nem megyek sétálni.

Misi: Értem. Akkor én talán most hazamegyek.

nő: Az lesz a legjobb.

Misi: Holnap esetleg újra látom önt?

nő: Semmiképp.

Misi: Ez esetben ég önnel.

nő: A mielőbbi viszontlátásra.

Misi kilépett a csípős, hideg éjszakába. A feje még mindig zsongott és nem teljesen értette, mi is történt vele. Nem intett le taxit, úgy érezte, jót tesz majd a séta hazáig. Otthon az alábbi hirdetést tette fel a csoportba:

Eladó logika könyv.

<http://www.civisporta.hu>

civisporta@gmail.com

